

MANĚTÍNSKOPLASKÝ

FIAT

malý farní zpravodaj

Červenec 2017

OMI
Misionáři
Obláti

www.farnostplasy.cz, www.farnostmanetin.cz,
www.oblati.cz

Milí farníci,
jako novokněz plný horlivosti jsem v tomto období opravdu hojně využíván. Byla to tedy jen otázka času, kdy se na mě obrátí redakce Fiátu a poprosí mě o úvodní slovo. Nevím, jaké moudrosti bych měl vymýšlet a tak bych se s vámi rád podělil o své dojmy ze svěcení v Hünfeldu, u kterého spousta z vás nemohla být. I když vlastní svěcení proběhlo v sobotu, většina lidí přijela už v pátek večer. Žádná oblátská oslava totiž nemůže začít, dokud se všichni zúčastnění alespoň trochu nepoznají a tak jsme se sbližovali, poznávali a lámali jazykové bariéry. To vše vyvrcholilo v místní klášterní hospodě „U medvěda“, kde jsme se posilili na ten velký den. Celé dopoledne pak bylo věnováno přípravám všeho typu v kostele i mimo něj. Bohu díky za OMIGang a naše ASO... co bychom si bez nich počali :). Jak víte, svěcení se ujal otec biskup František a řeknu vám, že je to borec. Zvládal celou liturgii dvojjazyčně, včetně kázání. Nejsilnější zážitek mám z pomazání rukou olejem. Jednak s ním otec biskup vůbec nešetřil, ale hlavně se

mi ho snažil opravdu urputně vetřít do kůže. Jakoby se mi snažil říct, že jestli jsem teď knězem, tak mám být mužem hloubky, nemám setrvávat na povrchu. Není to tedy o rozpínání rukou, ale o rozpínání srdce. Alespoň to jsem zatím pochopil o kněžství. Bujaré oslavy skončily poměrně brzy, protože nás ještě čekal večer chval, při kterém jsme se s Karlem dostali konečně ke slovu a s pomocí našich primičních veršů jsme svědčili o Božím působení v našich životech. Večer chval byl pak hlavně vyplněný osobním primičním požehnáním všem zájemcům. Neděle byla pak hlavně Karlova záležitost. Byl totiž hlavním celebrantem na naší společné primiční mši svaté. Tu jsme si oba pořádně užili. Pak jsme se samozřejmě nadlábli k prasknutí, což v Hünfeldu ani jinak nejde, vyslali jsme domů naše rodiny a hurá zpátky do všednosti. Víím, že se za nás modlila spousta lidí a tímto bych vám všem za to chtěl poděkovat. Modlitba je ale stále urgentní záležitost, takže, prosím, nepolevujte. Jednu epizodu už máme za sebou, ale teď začíná druhá a delší.

Váš otec Petr Dombek OMI

Papež František: O modlitbě, trpělivosti a naději

Nedejme se omámit krásou marnivého make-upu, nýbrž povolme, aby do našeho srdce vstoupila radost, pocházející od Boha, a chvalme Pána za spásu, kterou nám udílí. Petrův nástupce se zamýšlel nad prvním čtením z knihy Tobiáš (*Tob 11,5-17*) a zaměřil se přitom zejména na „zcela normální příběhy“ – jak řekl – jednoho tchána a jeho snachy, tedy Tobiho, Tobiášova otce, který oslepl, a Sára, Tobiášovy manželky, obviňované ze smrti sedmi ženichů. Na tomto místě je patrné, jak Pán vede příběhy lidských životů, včetně těch našich, vysvětloval. Tobi a Sára si totiž prošli nelehkými i krásnými momenty, jak to v životě bývá. Tobi byl pronásledován a vysmíván, manželka mu mnohé vytýkala, ačkoli to nebyla zlá žena, naopak během jeho slepoty pracovala, aby vydělala na živobytí. Také Sárů zahrnovali urážkami, čímž velmi trpěla. Oba dva v těch chvílích viděli vše černě a raději si přáli zemřít. *“Všichni jsme prodělali těžké a náročné chvíle – možná nikoli v takové míře, ale dobře víme, co člověk cítí, když na něj doléhá temnota, těžkost a bolest. Sára však pomyslí na to, že by oběšením zarmoutila rodiče, a proto se raději usebere k modlitbě. Tobiáš přijímá svůj nelehký život a dlouze se modlí. Právě modlitba je postoj, který nás zachrání ve chvíli nesnáze. Vyžaduje trpělivost – kterou oni dva měli, protože trpělivě snášejí svou bolest. A*

dále naději, že nás Bůh vyslechne a dá oněm špatným chvílim pomínout. V momentech malého či velkého smutku a temnoty se modleme, budme trpělí, mějme naději. Nezapomínejte na to.“

V Sárině a Tobiho životním příběhu nastávají také krásné chvíle, pokračoval papež. Zdůraznil ale, že nejde o románový happy end.

“Pán po zkoušce projevuje svou blízkost a přináší jim záchranu. Nastávají pro ně chvíle ryzí krásy, krásy duše, nikoli umělé krásy plné líčidel a ohňostrojů. Co ti dva v oně chvíli činí? Vzdávají Bohu díky, otevírají srdce v modlitbě díkyvdání.“ Svatý otec proto vyzval k otázce, zda jsme v různých životních úsecích schopni rozlišit, co se děje v naší duši, a pochopit, že nelehké momenty tvoří kříž, který je nutné nést v modlitbě, s trpělivostí a přinejmenším trochou naděje. Varoval před pokušením marnivosti, protože Pán je stále po našem boku, pokud se k Němu obrátíme v modlitbě a děkujeme za darovanou radost. Díky tomuto rozlišování Sára pochopila, že se nemá oběsit, Tobi si zase všimnul, že má od Pána s modlitbou a nadějí očekávat záchranu. V závěru papež věřící vybídl, aby si ještě jednou přečetli knihu Tobiáš. *“Když si o nadcházejícím víkendu budeme tuto knihu číst, prosme o milost, abychom uměli rozlišovat, co se děje v těžkých životních chvílích a jak jít dál, a co se děje v krásných chvílích a jak se nedat oklamat marnivostí.“*

ČERVEN VE FARNOSTECH

PLASY A MANĚTÍN

25 let kněžství otce Günthera, Manětín, 3. června

V sobotu 3. června otec Günther Ecklbauer OMI oslavil při večerní svatodušní vigílii v kostele svatého Jana Křtitele v Manětíně 25 let svého kněžství. Protože přijeli i jeho příbuzní z Rakouska, byla to mše dvojjazyčná. Druhý den brzy ráno začal padat po tolika suchých dnech konečně nádherně vlahý déšť a, jak otec Günther řekl, i to je symbolem Ducha svatého, jehož seslání apoštolům jsme si ten den připomínali.

Ve své promluvě srovnával židovské a křesťanské Letnice. Židům bylo ten den předáno desatero – zákon vrytý do tvrdých kamenných desek, nám, křesťanům, Duch svatý dává zákon do srdce **a člověk, který žije v Duchu svatém, je schopen správně rozlišovat a správně se rozhodovat.** Je tedy velmi důležité spočívat hluboce v sobě, ve své duši.

(LuBa)

Noc kostelů, 9. června

V pátek 9. června se otevřely po celé Evropě kostely, kaple, modlitebny a klášterní zahrady všem, kteří se snaží v dnešní uspěchané době najít chvíli ztišení, zklidnění a možná i odpovědi na otázky o smyslu lidské existence.

I v našich farnostech kostely a kaple

nabízely návštěvníkům bohatý program. V **plaském a manětínském kostele** byla příležitost ke ztišení, meditaci, modlitbě, k setkání a rozhovoru s duchovním. Ti, kteří dávají přednost společenství, se mohli zúčastnit již tradičního **Konvoje Nocí kostelů**, doprovázeného otcem Martinem Sedloněm.

Poutníci vyjžděli v podvečer z Plas do **Obory**, kde byl v kostele svatého Michaela Archanděla připraven **koncert plzeňské kapely Acoustix**, pokračovalo se v nádherné Santiniho kapli Jména Panny Marie v **Mladoticích hudebním vystoupením skupiny Sagitta**. Konvoj pak zamířil do **Chrástovic** a svou cestu Nocí kostelů zakončil v kostele svatého Martina ve **Strážišti** projekcí historických fotografií.

(LuBa)

Setkávání nad otázkami víry

Každé květnové úterý se nás sešlo v **Regionálním muzeu v Nečtinech** kolem 20 lidí na hodinu a půl, abychom se společně zamýšleli. Vedli to místní obláti. Delší impulzy a texty různých autorů pro osobní rozjímání nás připravovaly pro vzájemné sdílení i diskuzi. Nejmladší z nás oblátů, Petr, to korunoval krásnou **meditací nad obrazem Rembrandta o podobobenství marnotratného syna**. Hlavně mě osobně zaujalo otevřené srdce těch, kteří do kostela nechodí.

(GE)

ZPRÁVY Z OMI světa

Seznamte se...

*S naším zakladatelem
svatým Evženem de Mazenod,
misionářem vášnivě zamilovaným do
Krista a do církve*

Zakladatel misionářů oblátů Evžen de Mazenod se narodil v r. 1782 v Aix-en-Provence.

Prožil pohnuté dětství a mládí. Poté, co zakusil pronásledování během Francouzské revoluce a vyhnanství v Itálii, se pokouší získat nazpět zkonfiskovaný majetek a svou prestiž. Ale velkopáteční setkání s ukřižovaným Kristem, ve kterém poznává svého Spasitele, a naléhavé potřeby zdevastované Církve uvržené ve zmatek Francouzskou revolucí přinášejí odpověď na jeho existenciální otázky, a dávají tak jeho životu nový směr.

Evžen se stává knězem a v rodném Provensálsku začíná pracovat s mládeží, nevzdělanými venkovany, vězni, chudými... V roce 1816 se cítí povolán k tomu, aby kolem sebe shromáždil několik kněží, kteří by

společně vedli bratrský život a věnovali se hlásání lidových misí, aby se tak v chudých a opuštěných lidech mohla znovu probudit křesťanská víra. Tak byly položeny základy Kongregace misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné (OMI), schválené papežem Lvem XII. v roce 1826.

Když se v roce 1837 stal Evžen marseillským biskupem, pracoval neúnavně na rozvoji místní církve, ale na výzvy biskupů z dalekých zemí také ochotně posílal své obláty až do těch nejzazších koutů světa. V roce 1975 ho při blahorečení nazval papež Pavel VI. misionářem vášnivě zamilovaným do Krista a Církve. V roce 1995 ho pak Jan Pavel II. prohlásil za svatého.

Musíme se milovat jako bratři. Tato vzájemná láska nás pak učiní šťastnými, svatými a dostatečně silnými k tomu, abychom mohli konat dobro.

Ze spisů sv. Evžena

(www.oblati.cz)

A CO NA ZÁVĚR?

**POŽEHNANÉ LÉTO, DNY
PLNÉ RADOSTI, SLUNCE A
ODPOČINKU, DĚTEM KRÁSNÉ
PRÁZDNINY A ŠŤASTNÝ
NÁVRAT ZE VŠECH CEST ☺.**

Príspevky sestavila a na další od Vás se těší

Lucka Bartůšková: bartuskova@gsplasy.cz.

775 026 863

ŘKF Plasy a Manětín ve správě misionářů OMI

Dobrovolný příspěvek na tisk: 5 Kč